

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

LINDA
HOWARD

ARMASTADA
EVANGELINE'I

TEINE RAAMAT

Linda Howard
Loving Evangeline
1994

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.
Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 1994 by Linda Howington
© 2015 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M04291315
ISBN 978-9949-25-726-3

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja
e-raamatud **www.ebooks.ee**

Esimene peatükk

Davis Priesen ei pidanud end argpüksiks, ent meelsamini oleks ta läinud ilma tuimastuseta operatsioonile kui kohtuma Robert Cannoniga, et talle öelda, mis tal öelda on. Asi polnud selles, et enamusaktsionär, juhatuse liige ja Cannon Groupi president oleks teda halbade uudiste eest vastutavaks pidanud – Cannon polnud mees, kes sõnumitooja maha laseks. Ent ta jäised rohelised silmad oleks muutunud veelgi külmemaks, veel eemalolevamaks, ning Davis teadis oma kogemustest, et ta selgroogu mööda hakkaks jooksuma hirmuvärinad. Cannonil oli äärmiselt õiglase mehe maine, ent samuti võis ta olla ka äärmiselt julm, kui keegi püüdis tal nahka üle kõrvade tõmmata. David ei teadnud kedagi, kelle vastu tal oleks olnud suurem austus kui Robert Cannoni vastu, ent see ei vähendanud kuidagi ta hirmu.

Enamik inimesi, kellel oli niisugune positsioon ja mõjuvõim kui Cannonil, peitus assistentide assistentide selja taha. Tema hoidis distantsi ja säilitas kontrolli isikliku assistendi abil, kes valvas ta pühamu väravaid. Felice Koury oli olnud Cannoni juures tööl kaheksa aastat ja juhtinud ta

kontorit Šveitsi kella täpsusega. Ta oli pikk, kõhn, eatu naine, kellel olid terashallid juuksed ja kahekümne kahe aastase neiu hea jume. Davis teadis, et ta noorim laps on umbes kakskümmend viis, seega pidi Felice olema vähemalt nelikümmend viis, aga välimuse järgi oli võimatu midagi ta vanuse kohta öelda. Keerulises olukorras oli ta alati rahulik ja lausa hirmutavalt tõhus ning ülemuse juuresolekul polnud ta kunagi näidanud üles vähimatki närvilisust. Davis soovis, et tal endal oleks natukenegi seda viimast omadust.

Ta oli ette helistanud, et olla kindel, et Cannon võtab ta vastu, seega polnud Felice sugugi üllatunud, kui mees kontorisse sisenes. „Tere hommikust, härra Priesen.” Ta võttis viivitamatult telefoni ja vajutas nupule. „Härra Priesen on siin, *sir*.” Ta pani toru ära ja tõusis püsti. „Ta võtab teid vastu.” Sujuva kiirusega, mis oli Davist alati hirmutanud, oli naine juba enne teda kabineti ukse juures, avas selle talle ja sulges kindlalt, kui ta oli sisse läinud. Mitte miski ei jäänud Felice'i tähelepanu eest kõrvale ja Davis tundis, nagu oleks naine juhtinud isegi ta sisenemist Cannoni kabinetti. Nii see muidugi ka oli.

Cannoni kabinet oli tohutu, luksuslik ja oivaliselt kujundatud. Kiitusena ta maitsele mõjus see lõõgastavalt, mitte ülepakutult, ehkki seintel rippusid õlimaalide originaalid ja põrandat kattis kahesaja-aastane Pärsia vaip. Paremal oli suur puhkeala, kus olid olemas kõik meelelahutusvahendid, ehkki Davis kahtles, kas Cannon kasutab kunagi suure ekraaniga Egerit või videoseadeldist millegi muu kui töö otstarbel. Ühes seinas oli kuus kaarakent, mis raamisid pilte New Yorgist ja nägid välja nagu kuus maali.

Aknad ise oli tõelised kunstiteosed kaunist lõigatud klaasist, mis säratas sissetungiva päikesevalguse väikesteks teemantideks.

Cannoni massiivne laud oli samuti antiikne, mustast puust, nikerdistega meistriteos, mis tõenäoliselt oli kuulunud 18. sajandil Romanovitele. Tundus, et Cannon tunneb end laua taga väga mugavalt.

Ta oli pikka kasvu kõhn mees, kellest õhkus pantri elegantset graatsiat ja jõudu. Ka ta mustad sirged juuksed ja kahvatuohelised silmad meenutasid pantrit. Välimuse järgi võinuks teda laisaks pidada. Ent see olnuks ohtlik eksitus.

Ta tõusis ja mehed surusid kätt ning Cannoni pikad ilusa kujuga sõrmed surusid Davise kätt üllatava jõuga. Davis oli alati olnud jahmunud, et ta haare oli kõva nagu teras.

Mõnikord oli Cannon kutsunud ta puhkenurka ja küsinud, kas ta soovib kohvi. Praegu polnud see kord. Cannon polnud saavutanud oma positsiooni inimeste kohta valejärelduste tegemisega ning ta silmad kitsenesid, kui ta Davise pinges nägu uuris. „Ma ütleks, et tore sind näha, Davis,” sõnas ta, „aga sa ilmselt pole siin selleks, et öelda mulle midagi niisugust, mis mulle meeldiks.”

Ta hääli oli pingevaba, peaaegu omapoisilik, ent Davis tundis, kuidas tema pinge veel kümne pügala võrra tõuseb. „Jah, *sir*.”

„Kas see on sinu süü?”

„Ei, *sir*.” Seejärel, olles äärmiselt aus, tunnistas ta: „Ehkki ma oleksin ilmselt pidanud selle peale varem tulema.”

„Siis võta vabalt ja istu,” ütles Robert lahkelt, võttes jälle istet. „Kui see pole sinu süü, siis on sinuga kõik korras. Nüüd räägi mulle, milles on asi.”

Davis võttis närviliselt istet, ent vabalt võtmine ei tulnud kõne allagi. Ta niheles pehme nahktooli serval. „Huntsville’is müüb keegi meie tarkvara, mis on mõeldud kosmosejaamale,” pahvatas ta.

Cannon oli ka muidu rahulik mees, ent nüüd muutus ta liikumatuks ning ta rohelised silmad võtsid jäise ilme, nagu Davis oli kartnud. „On sul selle kohta tõendeid?” küsis ta.

„Jah, *sir*.”

„Kas sa tead, kes see on?”

„Ma arvan küll, *sir*.”

„Räägi mulle.” Nende lühikeste sõnadega nõjatus Cannon toolileenile, Davisele keskendunud pilk otsekui kahvaturoheline laserkiir.

Davis rääkis, kokutades mõne korra, kui püüdis selgitada, kuidas ta hakkas kahtlustama ja asja ise uurima, et oma kahtlustele enne kellegi süüdistamist kinnitust saada. Cannon kuulas vaikides ja Davis pühkis otsaesiselt higi, kirjeldades uurimise tulemusi. Cannoni firma PowerNet asus Alabamas Huntsville’is ning töötas parajasti ülisalajase tarkvara kallal, mis oli mõeldud NASA-le. See tarkvara oli läinud firma kätte, mis oli seotud ühe teise riigiga. See polnud lihtsalt tööstusspionaaž, millest oleks juba isegi piisanud – tegemist oli riigireetmisega.

Ta kahtlused olid langenud Landon Mercerile, firma direktorile. Mercer oli aasta varem oma abielu lahutanud, aga ta elustiil oli läinud märgatavalt ülesmäge. Ta palk oli väga hea, ent mitte nii suur, et toetada perekonda ja elada nii, nagu ta elas. Davis oli salaja palganud uurijad, kes olid avastanud Merceri pangakontol suure ülekande...